

roke proti kralju in zakliče: „Hvala ti, preblagi knez, tisočera hvala! Nikdar ne pozabim tvoje milosti!“

Mladi čitatelj, ali si že opazil, da ta dogodba govori o nas? Vsi — z Adamom na čelu — smo zaslužili smrt, pa ne take, da bi nas raztrgale navadne zveri, to bi bila še sreča, prestalo bi se kar nagloma. Ne, zaslužili smo večno smrt; hudobni duhovi nas bi bili zgrabili in terali v peklenko brezno ter nas ne izpustili nikdar več! Toda — „glejte Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta!“ Jezus Kristus je šel na goro Kalvarijo — božje Jagnje nas je rešilo, ž njegovo rešnjo krvjo je zapisano: Pomiloščeni! rešeni!

Oh, kako naj se dostojno zahvalimo za nepopisno veliko dobroto — za milost Velikega petka!?

Mlada veljaka.

I.

do ga ni poznal županovega Ivana? In če ga nisi poznal, videl si ga lahko vsako nedeljo pred altarjem v rdečem krilcu in v beli srajčki. Bil je cerkveni strežnik. Učne glave je bil in vsako stvar si je dobro zapomnil, posebno vse ono, kar je bilo zanj.

Bilo je pozno jeseni — ali pa kar naravnost recimo, zgodaj po zimi — ko pride, k županovim brkast, rejen mož in postavi močno okovano palico zakrivljenko v kot in naroči pol litra vina. Na županovi hiši namreč visi tudi smrkov šop v znamenje, da točijo oče župan vino. Mož je bil trgovec s pitanimi prešiči, zato je izpraševal gostilničarja, pri katerih hišah bi bilo dobiti takega blaga. Par dni je hodil od hiše do hiše, preden je nakupil dovolj.

Županov Ivan ni zamudil nobene besede tujega moža, in nobena kupčija se ni sklenila brez njega.

Ogledal si je trgovca od nog do glave in zapomnil si je vsako njegovo kretnjo.

Ni bil še tudi mož popolno iz vasi, že prikoraka Ivan v visokih bratovih škornjah, z velikim klobukom na glavi in z gorjačo v roki proti sosedovi hiši. Stopinje njegove so bile počasne in možarske, in vsa hoja je bila postavna.

„Kam pa greš, Ivan?“ zalotijo ga oče.

„Prešiče kupovat.“

V odraslem „svetu“ in v postavnem moškem življenju si je izbiral naš Ivan svoje vzore.

Tako delajo otroci! Radi posnemajo odrastle; mi odrastli pa kopravimo nazaj po detinskih letih.

Bilo je pravistega leta. Velikanoč se je bližala. To so pa važni prazniki za cerkvene strežnike. Sosebno velika sabota jim da mnogo opraviti. Blagoslovljeni ogenj je treba raznesti po župniji, z gospodom treba iti, ko gredo blagoslavljat velikonočno jagnje, in proti večeru še slovesni izprevod. Koliko opravila! Koliko skrbi!

Ivan je bil poglavar vseh strežnikov. Skrbi so pa skrbi — nadležno breme. Kaj storiti? To, kar oče storé. Ivan razpiše sejo strežniškega zbora in pošlje vabila posameznim strežnikom, naj pridejo k seji, kjer se bodo dogovorili o delu in si razdelili opravila.

Tak mojster je naš Ivan. Cerkovnik Tičar pravi: „Ta bo še minister, ker ima um hudo bister.“

II.

Imel je pa Ivan gosposkega druga v bližnji grajsčini na Smerečniku. Grofič Ervin, ljubeznjiv in bister deček, je bil ljubljenec očetov. Da bi se skrbno odgojil in izučil, so ga dali šolat v mesto, v zavod, ki so ga oskrbovali modri in pobožni možje. Toda mesto je mesto; zrak na Smerečniku in zrak v mestu sta pa različna kakor noč in dan.

Ervin je obolel. Skrbni gospodje pokličejo zdravnika. Kako sočutno je preiskaval ljubega Ervina, prijel ga za roko, potipal za žilo, vzel uro v roko, modro se držal in štel in štel. Doštel je, lice se mu je razjasnilo;

„Nič ne bo hudega, mali gospodek, čez par dni bodete že zopet poskočili na dvorišču“, je dejal in se smehljaje poslovil.

In res je bilo tako!

O Velikinoči je pa došel Ervin na počitnice, in prav nič se mu ni poznalo, da bi bil kedaj kaj bolan.

Toda v gradu so imeli bolnika, ali bolje rečeno bolnico. Mala Elza je imela lepo, lepo punčko, in zdelo se je skrbni Elzi, da je nekaj časa sèm punčka bolj žalostnega obrazka, in da je pobita in otožna. Nekaj ji mora biti.

To svojo skrb razodene najprej bratcu.

„Nič se ne boj, grem po zdravnika.“

Ervin poišče v očetovi sobi očala stare gospe tete, nasadi jih nizko na nos, vzame še velik dežnik in prav počasnih in močnih korakov odide proti Elzini sobici. Mogočno potrka, odpre in postavno in resno stopi v sobo. Dežnik odloži, očala si obriše in se počasi pripravi, da si ogleda bolnico.

„Res, otožna je!“

Prime je resno za roko, izvleče uro iz žepa in šteje in šteje.

Elza, vsa v skrbeh, gleda srpo v njegov obraz. O, da bi se gospod zdravnik nasmehnil, ko došteje.

In res, nasmehnil se je . . .

„Nič ne bo hudega, gospodična Elza! Gospodična Dorotejca se je malce prehladila. Tja k peči postavite postelj in dobro odenite ubožico, pa čaja, čaja, čaja . . . Čez dva dni, da je solnčno, jo peljete lahko že na vrt.“

In gospod doktor se je poslovil.

Dorotejci je pa res kmalu odleglo. Dober zdravnik je bil Ervin!

Mi le želimo, da bi bil županov Ivan res kedaj — ne prešičji trgovec — ampak imeniten župan; grajščinski Ervin bo pa tedaj skorogotovo tako skrben zdravnik, kakor je bil ono Velikonoč.

Ferdinand Gregorc.

